

Mandoliin

Ühes väikeses kohas kaugel kaugel võlumetsas elasid maagilised alevused nimega haldjad väikestes seentes mis olid täidetud maagiliste tallette ja muude lahete asjadega. Seal oli atsekui paradüüsis, kuni ühe päevani mil kõik muutus.

"Ema, isa" karjus väike nimmeline kuid ei mingit vastust ta jooksis elutypa ning nägi oma ema lebamas maas. "Ema?" küsis

Vimmunult kuid ei mingit reageringut.

Ta karjus isa kuid samuti ei midagi. Ta pikapeale aktsepteeris, et ema pole enam. Ta heitis pilgu maha ning nägi maaslebamas ühe väikest loogivõlu mis on tall alles tänase päevani.

See kõik juhtus täpselt 12 aastat tagasi päev pärast Vimmalise sünnapäeva. Nüüd elab ta linnapeaga.

"Kas me peaks talle ütleva?" küsis linnapea oma abikaasalt. "Mida mulle peaks rääkima?" küsis Vimmaline ruumi misse loomates. Asi on selles, et ta on väga uudishimulik. "Ära ütle, et ma saan kaasa, põrselt või kas see arman kaas selle hästi pikka tukkaga nagu tädi Trilial on?"

"Ole palun tasa karjatas linnapea abikaasa Mike,

"Sa isa on elus" lausus linnapea võles ahjad ~~enda~~ kätte

"Meil on põhjust arvata, et need kes su ema taprid mõnivad ka su isa!" Ning võtavad ka sind tapma. Aga miks, kes mul on nii palju küsimusi!

Sa saad varsti vastuseid ma luban sinuke asi mida ma sulle öelda saan on see, et selle taga on kumklared. "Mul on väga veedike üksi olla ja seda kõrge vedike sedida.

